

Hjem! . . . Det behøver jo slet ikke at være særlig storartet; det skal vel ogsaa helst ligge lidt udenfor Byen, i frie Omgivelser, saa vi kan have det hyggeligt og roligt! Vi to!»

Han havde i sin Henrykkelse draget hende ind til sig, og hun hvilede igen sit Hoved paa hans Skulder i en Art lykkelig Selvbedøvelse.

»Veed du, hvad jeg i de sidste Dage har tænkt saa meget paa,« fortsatte han, efterat de nogle Øjeblikke havde siddet tavse. »Alt det, som vi Mennesker — i alt Fald vi Mandfolk — saa hidsigt efterstræber og undertiden sælger baade Sjæl og Krop for at naa: Navn, Ære, Rigdom o. s. v., hvor er det dog i Grunden altsammen betydningsløst og ligegyldigt i Sammenligning med Livets virkelige Goder, der er saa at sige ens for alle og groer ud af Tilværelsen saa selvfølgelig som Frugter paa et Træ. Det har aldrig slaaet mig som forleden Aften i Selskabet her, hvor bagvendt Livsværdiernes Rangforordning er — ogsaa indenfor det moderne Samfund, og hvor uhyggelig Tomheden af den Grund overalt gaber frem under den straalende Overflade. Jeg priser mig lykkelig over, at jeg i Tide fik reddet mig ud af Elendigheden. For jeg var sandelig nær bleven stikkende i den, — det ser jeg nu!«

Jakobe var bleven lidt urolig under denne Tale. Skønt det i Grunden var hendes egne Ord ja netop dem, hvorom hun havde drømt, at han en-